

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. Quædam duella licita esse, historijs probatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

Davidem; superbia & ebrietas Alexandrum armavit in amicos. Quid de latrocinij, quid de bellis dicam? Quot inde saucio pede, manu, capite veniunt? si tamen veniunt. Tota valerudinaria, impleta vidimus turmis vulneratorum, post vicini hostis conflictum. Quis hoc fecit? homo homini fecit. Neque in acie dumtaxat ista fiunt, sed in nuptijs, inter choreas, inter conuiuia, non iam Lapitharum, aut Thracum, sed Quiritium scyphis pugnatur; immò in ipsis curijs homines laniantur. Ibi tribus & viginti vulneribus confixus est Cæsar. Alij ne in cubilibus quidem, aut ædium suarum penetralibus securi sunt, immò in ipso *astino cœna-* ludic. 3. 21.
sulo Eglon rex Moab ab Aod percussus est. Ioab ad aram frustra 3. Reg. 2. 34.
 confugit. Non fuere venefeci, qui hæc fecerunt; immò plerique amicitiam vel coluerunt, vel simulârunt, apud eos, quibus plagæ, aut cicatrices, velut quædam læmata fuerant humanæ fragilitatis. Artifices olim hodieque operibus suis inscribebant, *Apelles aut Phidias faciebat*: ad eundem modum Crates, postquam Nicodromus citharædus eius dictis laceffit illi pugnum in os impexit, eumque suggillavit, fronti suæ imposuit tabellam, in qua scriptum erat: *Nicodromus faciebat*. Possent multi vultu pallidi, fronte laceri, oculis liuidi, brachijs aut cruribus læsi, idem inscribere: *Amicus faciebat*. Nam vna sæpe hora eisdem videt ex animo amicos, & juratos hostes. Quare sicut antea illi omnia jucunda optabat, ita postea morbos centum imprecatus, sexcentas plagas machinatus est.

Sed vincit culpam impetus animi, & præceps furor facilius veniam meretur. Illos præterire non possum, qui in studij, mensæ, ludorum, potationum socios, amicos, fratres, sæuiunt meditatio, seque mutuo per legatos, per litteras, sciente & consentiente, vel dissimulante magistratu, solemnibus formulis, ad duella inuitant, pronocantque; in quibus aliud nihil quæritur, nisi ut is, cum quo dulces capiebantur cibi, vulneribus concisus deformatur, aut lethali ictu confossus, ex arena illico mittatur ad gehennam. Itaque non loquor de pugnis aut duellis licitis, in quibus, ut sanguini & exercitui parcat, inter duos, qui committuntur ex legitimæ autoritatis pacto, victoria consistit. Qui mos fuit olim apud Palæstinos, ut constat ex Goliæ pronocatio-

III.

1. Reg. 17 50. tione, quem David funda dejecit, singulari cum eo certamine,
 congressus. Sic, Dubrauius teste, quando Radislaus Gurimensis
 Princeps Missibogij filius, per injuriam inuasit Bohemiam fines,
 coactusque à suis tandem optimus rex Wenceslaus militem col-
 legit, cum iam dimicaturæ essent acies: *Si aliter, exclamat Wenceslaus, nisi præliores componi, nequit, cur non potius, sine infortium sanguine, ipsi inter nos singulari certamine decernimus? nulla sit mora, lorica super cilicinam vestem indutum, paruoque ensiculo succinctus Wenceslaus in arenam prodit: at Radislaus cataphractus hastatusque cum ingenti machera se infert. Wenceslaus signo crucis frontem pingens subito angelos vidit, atque tunc vocem, velut ab homine promptam, audit: Ne feris: & repente Radislaus humi procumbens, veniam audacia poposcit, seque potestati victoris permisit. Allevans prostratum Wenceslaus monuit, data venia, & dignitate ei restituta, ut contumaciam in obsequium debitum verteret; ne post grauius ab irato Numine pleteretur.* Quid, quod ipsa misericordiam, & Christi Mater, An.
 1326. auctor fuit celebris illius duelli Cambrensis, in quo perfidus Iudæus, qui sacram eius imaginem impiè vulnerauerat, à sene paralytico juvenis ipse fustibus egregiè contusus est, & superatus? Hæc ego laudibus celebranda censeo duella: nec plagæ, quæ poenæ meritæ sunt, debent deplorari.

Robertus
 Hanportius
 in duobus
 hac de re lib.
 conscriptis.

IV.

Illæ, illæ forti stilo, & censoria virgula dignæ sunt duellæ, quæ priuata auctoritate, aut nulla publica utilitate, vel ad impositorum criminum purgationem, & loco jurifurandi, vel ex inueterata inimicitia, vel amore extemporalis vindictæ repõndæ, vel ad audaciæ (nec enim fortitudinis) famam gloriamque captandam, contra rationem, & omne jus instituuntur, ducibus belli, & magistratu, non minùs injustè, quàm indoctè consentientibus. Etsi enim, apud Francos Carolus Magnus hoc statuerit, in causis criminalibus, (quod postea quoque ad civiles extensum) & apud Moschos, & Danos vsitatum fuerit, vt ex Olao Magno & Saxone scimus; attamen multi, post Pont. Innocentij III. rescriptum, tradunt, quàm plurimos, quorum causæ justissima erat, in monomachia succubuisse. Vt proinde vanum sit, & temerarium, ne dicam impium iudicium innocentiam, quod ita de armis sumitur, Quare & Sufius, & Anton, Bernard. Mirandula-

I metio. tit. 54.
 l. ult. lib. 2. &
 l. 5. leg. Fran-
 cic. tit. 4. Ol-
 aus. l. 1. c. 20.
 Saxo. li. 5. In-
 nocent. III.
 c. 2 de purga-
 tione vulgari.
 Et Rotharij